

Sygnatura akt VI W 5137/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Kegel

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2015 roku

sprawy przeciwko S. P. synowi M. i D. z domu Ł.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 09 czerwca 2014r około godz. 10:30 we W. na ul. (...) na wysokości nr 4, kierując samochodem marki H. (...) o nr rej. (...) utrudnił ruch na drodze publicznej poprzez zatrzymanie pojazdu na jezdni.

tj. o czyn z art. 90 kw

I. uznaje obwinionego **S. P.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 90 kw i za to na podstawie art. 90 kw wymierza mu karę nagany;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 czerwca 2014 r. około godziny 10.30 S. P. zatrzymał swój samochód marki H. (...) o nr rej. (...) na ul. (...) we W., na wysokości numeru 4. Pojazd po zatrzymaniu zajmował część prawego pasa ruchu.

Obwiniony – będący komornikiem sądowym – zamierzał wypakować z bagażnika akta postępowań egzekucyjnych i przekazać je pracownikowi kancelarii, który czekał na chodniku oraz przekazać dziecku paczki makulatury na zbiórkę prowadzoną w szkole.

Kancelaria komornicza obwinionego mieści się przy ul. (...) we W..

Zatrzymanie pojazdu miało trwać nie dłużej niż 1 minutę.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 38 - 39

zeznania świadków: M. S. k. 39

P. K. k. 39 – 40

R. P. k. 42 - 43

dokumentacja fotograficzna k. 13 – 16, 31 - 34

Jezdnia ul. (...) w miejscu, gdzie obwiniony zatrzymał auto, ma po jednym pasie ruchu w każdym kierunku. Po prawej stronie zatrzymanego pojazdu znajdowały się miejsca parkingowe, wydzielone poza jezdnią, po lewej stronie – wyznaczone na jezdni miejsca parkingowe umożliwiające parkowanie równoległe do osi jezdni.

Szerokość jezdni w miejscu zatrzymania pojazdu umożliwiała ominięcie tego pojazdu przez samochód osobowy, przy jednoczesnym wymijaniu samochodu osobowego jadącego z przeciwnika.

Za samochodem obwinionego utworzył się zator kilku pojazdów, wśród których znajdował się radiowóz policyjny.

Dowód: zeznania świadków: M. S. k. 39

P. K. k. 39 - 40

dokumentacja fotograficzna k.

S. P. był karany w 2014 r. za przekroczenie dozwolonej prędkości.

Dowód: informacja z ewidencji ukaranych kierujących k. 18

Przesłuchany w charakterze obwinionego S. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że istotnie zatrzymał pojazd w miejscu i czasie wskazanych we wniosku o ukaranie, jednak był to postój bardzo krótki, tylko w celu wypakowania z bagażnika akt egzekucyjnych, zaś pojazd w żaden sposób nie wtrząsnął ruchu innym użytkownikom. Dodał, że w miejscu zatrzymania nie obowiązuje zakaz zatrzymywania, nie ma też wyznaczonej strefy zamieszkania. Podkreślił, że w czasie postoju przejechały obok niego dwa radiowozy, a znajdujący się w nich funkcjonariusze nie zgłaszali pod jego adresem zastrzeżeń. Zaznaczył też, że poza radiowozami nie przejeżdżały tamtędy wówczas żadne inne pojazdy.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne w zakresie, w jakim dotyczyły samego faktu zatrzymania pojazdu oraz celu, w jakim to zatrzymanie nastąpiło.

W tym samym zakresie za wiarygodne uznał Sąd zeznania świadka R. P.. Zarówno świadek, jak i obwiniony podkreślali, iż zatrzymanie H. na jezdni nie spowodowało żadnego utrudnienia w ruchu, w przeciwieństwie do zatrzymania radiowozu przez podejmujących interwencję policjantów. Obaj mężczyźni podkreślali bezzasadność działań funkcjonariuszy.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego oraz zeznaniom świadka R. P. w części, w jakiej przeczyli oni spowodowaniu utrudnień w ruchu, bowiem w tym zakresie sprzeczne były one z relacjami świadków M. S. i P. K. – funkcjonariuszy Policji, podejmujących interwencję wobec obwinionego.

Obaj ci świadkowie byli osobami postronnymi, obcymi dla obwinionego i niezainteresowanymi rozstrzygnięciem przedmiotowej sprawy, a więc i bezpodstawnym obciążaniem obwinionego.

Świadek R. P. natomiast jest natomiast nie tylko pracownikiem kancelarii obwinionego, ale również jego teściem, zrozumiałe zatem było, że starał się przedstawić obwinionego w jak najkorzystniejszym świetle.

Zeznania obu funkcjonariuszy Policji jednoznacznie wskazywały, że zaparkowany samochód obwinionego utrudniał ruch na ul. (...), bowiem omijające go pojazdy musiały zwalniać; M. S. dodał ponadto, że za stojącym autem utworzył się zator kilku samochodów.

Zeznania świadków znajdowały oparcie w dokumentacji fotograficznej. Fotografia na k. 14 (34) wskazywała, że możliwe było jednoczesne poruszanie się dwóch pojazdów w przeciwnych kierunkach w miejscu zatrzymania H., jednakże pod warunkiem, że były to samochody osobowe, a ich kierujący zachowywali wzmożoną ostrożność, odległości pomiędzy mijającymi się samochodami były bowiem bardzo niewielkie.

Zauważyć należy dodatkowo – co uwiarydlała dokumentacja fotograficzna – że w miejscu zatrzymania H., po obu stronach jezdni, usytuowane były miejsca parkingowe. Odnosząc się do tej kwestii świadek R. P. stwierdził, że bezcelowe było parkowanie przez obwinionego na jednym z takich miejsc, bowiem wydłużyłoby to czas zatrzymania, a włączanie się do ruchu z miejsca parkingowego związane byłoby z jeszcze większym utrudnianiem ruchu.

Zeznania te jednoznacznie wskazywały, że obwiniony zatrzymując swój pojazd dbał wyłącznie o własną wygodę, lekceważąc interes innych uczestników ruchu. Niezrozumiałym było też stanowisko świadka, że wyjazd z miejsca parkingowego spowodowałby utrudnienie w ruchu, skoro – jak twierdził obwiniony – w tym czasie nie odbywał się tam ruch pojazdów.

Przedmiotami ochrony określonymi w dyspozycji art. 90 kodeksu wykroczeń są porządek i płynność w ruchu drogowym, które mogą być zagrożone przez tamowanie lub utrudnianie ruchu na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu.

Przez tamowanie należy rozumieć takie zachowanie się sprawcy, niezgodne z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym, które powoduje całkowite zatrzymanie ruchu, zmniejszenie dopuszczalnej prędkości czy też inne tego typu zakłócenie płynności ruchu na drodze publicznej lub w strefie zamieszkania.

Utrudnianie zaś to takie zachowanie się sprawcy, sprzeczne z obowiązującymi przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym, które co prawda nie powoduje zatrzymania ruchu, ale uniemożliwia jego płynną ciągłość, wprowadza dezorientację innych uczestników ruchu, tym samym powodując komplikacje w ruchu drogowym. Utrudnianie ruchu polega na zakłóceniu jego płynności; ruch ten jest zaburzony, ale możliwy. Skutkiem zachowania utrudniającego ruch jest sytuacja zmuszająca innych uczestników ruchu do zwiększenia uwagi lub podejmowania dodatkowych manewrów, na przykład hamowania.

Sąd nie miał wątpliwości, że zachowanie obwinionego, objęte zarzutem wniosku o ukaranie w przedmiotowej sprawie, zakłócało płynność ruchu na ul. (...), wyczerpując tym samym znamiona wykroczenia stypizowanego w przepisie art. 90 kw.

Zatrzymanie pojazdu na pasie ruchu jezdni w miejscu, w którym po obu stronach tej jezdni znajdowały się wyznaczone miejsca parkingowe musiało być czynnikiem dezorientującym innych uczestników ruchu, zmuszającym ich do zachowania wzmożonej czujności i podejmowania dodatkowych manewrów. Szerokość jezdni wprawdzie pozwalała na jednoczesne ominięcie stojącej H. i wyminięcie pojazdu jadącego z przeciwka, nie dochodziło więc do zatamowania ruchu, ale wymuszała na innych uczestnikach ruchu zmniejszenie prędkości i większą niż zwykle ostrożność.

Skoro więc inni użytkownicy ruchu zmuszeni byli do zachowania uwagi i podejmowania manewrów, nie wymaganych w „zwykłych” warunkach panujących w tym miejscu, to nie ulegało wątpliwości, że obwiniony doprowadził do zakłócenia płynności ruchu.

Rozważając kwestię kary w kontekście dyrektyw jej wymiaru wynikających z przepisu art. 33 kodeksu wykroczeń, Sąd miał na uwadze umyślność działania oskarżonego, lekceważącego obowiązujące przepisy Prawa o ruchu drogowym, którego znajomość jest jego obowiązkiem jako kierowcy.

Jednocześnie Sąd uwzględnił okoliczność, że zachowanie obwinionego, jakkolwiek zakłóciło płynność ruchu na ul. (...) we W., to utrudnienie to nie było nadmiernie dolegliwe ani długotrwałe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że cele kary zostaną osiągnięte przez orzeczoną wobec obwinionego naganą.

S. P. posiada stałe źródło dochodu, wobec czego Sąd obciążył go kosztami postępowania.